

Jodi McAlister
Szerelem felsőfokon

Jodi McAlister

Szerelem felsőfokon

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
An Academic Affair

Text Copyright © Jodi McAlister 2025
Published by arrangement with Simon & Schuster (Australia) Pty Limited
Suite 19a, Level 1, Building C, 450 Miller Street (PO Box 448),
Cammeray, NSW 2062
All rights reserved.

Hungarian translation © Felszeghy Ildikó

© General Press Könyvkiadó, 2026

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart. A kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos
a könyvet vagy a könyv bármely részletét bármilyen formában vagy
módon (akár elektronikus, akár mechanikus) újra előállítani
vagy közvetíteni, beleértve a fénymásolást és a hangfelvételt, tilos
továbbá a könyvet adatbázisokban tárolni.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
FELSZEGHY ILDIKÓ

Szerkesztette
MUSKOVITS ISTVÁN

ISBN 978 615 104 092 8

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KOLBE-KONTOR ILDIKÓ

PROLOGUS

Jonah

Sadie Shaw-val folytatott tizenöt éves háborúzásunk során mindössze hatszor kötöttünk tűzszünetet.

Az első ötöt megszegtük.

ELSŐ TŰZSZÜNET – MÁSODÉVES EGYETEMISTA KORUNKBAN Tizenhárom évvel ezelőtt

A tizennyolc és tizenkilencedik századi irodalom tanszékünk vezetője két olyan pedagógiai döntést hozott, amit a jövőbeli Jonah – aki később saját órákat fog tartani –, azoknak minden szadizmussával együtt lenyűgözőnek talált:

1. A csoportmunka a legjobb módszer az egyes diákok libertinus regényekről való ismereteinek felmérésére.

2. Két olyan diák egy csoportba osztása, akik az elmúlt másfél évben, mióta ismerik egymást, minden egyes szemináriumi alkalmat szenvedélyesen végigvitatkoztak, nagyszerű eredményeket hozhat.¹

– Kössünk fegyverszünetet, Fisher! – jelentette ki a tizenkilenc éves Sadie, akinek hosszú vörös haja a vállára omlott, miközben

¹ Szeretném azt hinni, hogy a professzor szadizmusa szándékosan ironikus volt, tekintve, hogy az egyik szerző, akiről tanultunk, De Sade márki volt, de ez már valószínűleg a dolgok túlélemzése részemről.

a tantermen át felém tartott. – A jegy, amit kapunk erre a beadandóra, sokkal fontosabb, mint a tény, hogy ki nem állhatlak.

Kezet nyújtott.

Ránéztem a kezére.

– Nos? – nézett rám kérdően.

– Jól van. Fegyverszünet, Shaw! – válaszoltam. – Az osztályzatunk a legfontosabb.

Kezet ráztunk. Ahogy hozzáértem, éreztem a bőre puhaságát; pont olyan volt, amilyennek elképzeltem. A kézfogása viszont határozott volt, magabiztos és szilárd.

Nem úgy, mint az enyém.

Imádtam Sadie-vel vitatkozni az egyetemi órákon. Bármilyen jutott eszembe, mindenre volt válasza – néha valami teljesen váratlan –, és ez hihetetlenül felvillanyozott.

Ez volt a negyedik félévünk az irodalmi alapképzésen a Kelet-sydney-i Egyetemen. Minden egyes félévben gondoskodtam róla, hogy ugyanazokra az órákra kerüljünk,¹ annyira szerettem vele vitatkozni. Minden héten vártam a közös óráinkat: a gyümölcsöző, produktív és termékeny vitákat; azt, hogy mindketten egyre jobbak leszünk azáltal, hogy megpróbáljuk egymást felülmúlni; a csillogást a szemében, amikor megpillantott a terem túlvégéből; és azt, hogy vajon mit fog mondani legközelebb.

Mielőtt elkezdtem az egyetemet, határozott elképzelésem volt arról, hogy nem akarok apám nyomdokaiba lépni. Nem akartam azt csinálni, amit a bátyám, Elias, aki megpróbált a Nagyszerű (és Hihetetlenül Elviselhetetlen) Christian Fisher professzor követője lenni. Persze imádtam olvasni. És imádtam tanulni. És igen, én is a Kelet-sydney-i Egyetemre akartam járni, ahol apám is dolgozott, de ennél több közösséget nem kívántam vállalni vele. Semmi szín alatt nem akartam oktató lenni, ha az azzal járt volna, hogy én is olyan leszek, mint ő.

1 Még akkor is, ha az nyolckor kezdődött, és ez sokat elárul.

De a Sadie-vel folytatott viták megváltoztatták minden korábbi elképzelésemet a jövővel kapcsolatban.

Csakhogy ő nem úgy érzett, mint én. Egyáltalán nem.

Sadie Shaw ki nem állhatott engem.

Valószínűleg ezért is voltam én az, aki megszegte az első tűzszünetet, és vitát kezdeményeztem arról, milyen teoretikai keretben kéne vizsgálnunk a *Veszedelemes viszonyokat*. Hihetetlenül éretlen dolog volt részemről, de sokkal könnyebb volt utálatosnak lenni, mint szembenézni azzal, hogy a lány, akit legszívesebben elhívnék magammal a nővérem, Fiona nagyszabású esküvőjére, ennyire utál engem.¹

MÁSODIK TŰZSZÜNET – DIPLOMAOSZTÓ (ALAPKÉPZÉS)

Tíz évvel ezelőtt

Mivel mindketten maximalisták voltunk, két szakot is elvégeztünk,² aztán ráhúztunk még egy évet. Mire lediplomáztunk, Sadie és én már ötévnyi vitatkozást tudhattunk magunk mögött. Az első tűzszünet megszegése után³ a feszültség csak tovább fokozódott köztünk, majd az utolsó évben még magasabbra csapott.

Ami kezdetben egy osztálytermi rivalizálásnak indult, az idővel hatalmas háborúvá nőtte ki magát az első helyért, mivel már volt tétje a dolgoknak.

Soha egyikünk sem mondta ki hangosan, de mindketten ugyanazt gondoltuk. Tudtuk, hogy mindketten kiváló osztályzattal fogunk végezni – ez magától értetődő volt –, de aki kettőnk közül mindent összevetve jobb eredménnyel végez, és elnyeri az Egyetemi Érmét

1 Ez volt az első és egyetlen alkalom, amikor egy beadandómra nem a legjobb jegyet kaptam az egész alapképzés során. És bár nincs előttem Sadie leckeönyve – úgyhogy nem tudom megerősíteni az állításomat –, de teljesen biztos vagyok benne, hogy az övében is ugyanez áll.

2 Sadie szakpárja a művészetek és a jog volt, az enyém pedig a művészetek és a közgazdaságtan. Ezt azért lábjegyzetbe írom, mert bár érdekes, nem kifejezetten fontos a történet szempontjából: a második szakunk soha többé nem játszott szerepet.

3 Sose becsüld alá egy sebzett büszkeségű fiatalember erejét, amellyel képes rávenni magát, hogy olyat tegyen, ami garantálja, hogy a viszonzatlan szerelme örökké viszonzatlan is marad.

a kiemelkedő tanulmányi teljesítményért az irodalomtudományban, az fogja megnyerni... kettőnk harcát.

De végül úgy alakult, hogy nem tudtunk se győztest, se vesztest hirdetni, nem volt egyikünk számára sem kielégítő lezárás, amely után békésen elszálhattunk volna, és eláshattuk volna a csatabárdot, ahogy az ilyen fiataalkori rivalizálásoknál lenni szokott, mert pontosan ugyanolyan eredménnyel végeztünk. Összevetve az összes tanórai munkát, a szakdolgozatot és mindent, teljesen egyforma eredménnyel végeztünk, és ezzel mi lettünk az elsők, akik ketten kapták meg az Egyetemi Érmét.

– Félre tudnánk tenni az ellentéteket csak mára? – súgtam oda Sadie-nek, miközben a hallgatói menetben beléptünk a diplomaosztó épületébe. A többiek ábécésorrendben sorakoztak, hogy átvegyék a diplomájukat, de mivel mi ketten nyertük el az érmet, egymás mellett kellett állnunk a sor végén. – Ha lehet, nem bonyolódnék veled heves vitába a szüleim előtt.

– A francba! – válaszolt Sadie. – Akkor ezt ki kell törölnöm a programtervemről. Pedig nagyjából a ceremónia utolsó harmadára terveztem.

Ránéztem.

Jó ideje eltemettem már magamban az iránta érzett vonzalmamat, de még mindig előfordult – különösen, amikor hosszú, vad, vörös haja úgy omlott a vállára, akárcsak azon a napon, és csak úgy ragyogott fekete talárja és kalapja vonalai mellett –, hogy nem tudtam nem észrevenni, mennyire gyönyörű.

– Kérlek! – Az első bizonytalan kézfogás óta most kerültem a legközelebb ahhoz, hogy gyengeséget mutassak előtte.

Ha észre is vette, nem forszírozta a dolgot. Vagyis valószínűleg nem vette észre, mert Sadie Shaw mindig forszírozza a dolgokat.

– Ugyanúgy nekem sem áll érdekemben jelenetet rendezni, mint neked, Jonah. Szerinted azért küzdöttem ennyit, hogy aztán elrontsam a mai napot valami ostoba vitával?

Ez fájt. Sok mindent el lehet mondani a vitáinkról, de soha, semmi szín alatt nem nevezhetők ostobának. Legalábbis szerintem.

– A szüleid biztosan büszkéek rád – tettem hozzá, mert ez udvarias és ártalmatlan megjegyzésnek tűnt.

– Nincsenek szüleim.

Hunyorogva néztem rá.

– Anyukám meghalt, amikor tizenhat éves voltam. Rákban. Apám egy szemét alak volt, aki lelépett, amikor anya beteg lett.

– Sajnálom, nem tudtam.

– Fisher, amikor azt mondtam, hogy keményen küzdöttem ezért – folytatta –, nem csak a kettőnk harcára gondoltam.

A palástunk összeért, ahogy leültünk a helyünkre.

– De a nővérem, Chess viszont itt van – jegyezte meg. – És ha azt mondom, hogy büszke rám, az enyhe kifejezés.

Végül Chess volt az, aki megszegte a második tűzszünetünket. Apám hangosan nehezményezte, hogy nem egyedül nyertem meg az Egyetemi Érmét, Chess pedig meghallotta ezt, és apám irántam való csalódottságát Sadie elleni támadásként értelmezte,¹ és... Nos, ha volt is rá valami halvány esély, hogy Sadie és én kapcsolatban maradjunk, sőt talán egyfajta barátság is kialakuljon köztünk, akkor ez a hatalmas, kínos jelenet kettejük között teljesen ellehetetlenítette mindezt.

HARMADIK TŰZSZÜNET – A KÖZÖS ALBÉRLET

Nyolc évvel ezelőtt

Miután lediplomáztunk, elváltak az útjaink. Én az egyetemen maradtam, és azonnal elkezdtem a doktori képzést. Sadie viszont ott hagyta az iskolát, hogy kipróbálja magát a való életben, és egy kis pénzt keressen.

¹ Talán jogosan.

Az ő távozása óta sokkal kevesebb élvezetet jelentett számomra az egyetemi lét. Nem volt még egy olyan jó vitapartnerem, mint ő. Intellektuális szinten mérhetetlenül hiányzott.

Ugyanakkor örültem is, mivel azáltal, hogy nem volt ott mindennap, és nem talált ki folyamatosan új és lenyűgöző módszereket arra, hogy ellenkezzen velem, végre képes voltam végleg megszabadulni az iránta való érzéseimtől.

Igaz, alkalmanként¹ verejtékben úszva ébredtem az éjszaka közepén, és teljesen megbénított a kízó szorongás, ha eszembe jutott, mennyi hülyeséget mondtam neki.

És persze amikor esszéket javítottam, ugyanazon a 18–19. század irodalma című kurzuson, amit annak idején Saide-vel közösen vettünk fel, és egy diák úgy idézte Lizzy sorát, hogy „tudom, valószínűleg soha nem látom őt viszont, de nem bírom elviselni a gondolatot, hogy életben van valahol, és rosszat gondol rólam”, az első gondolatom az volt, hogy azt írom rá: *ISMERŐS ÉRZÉS*, nem pedig azt: *EZ A SOR AZ 1995-ÖS MINISOROZATBÓL SZÁRMAZIK, KÉRLEK, LEGKÖZELEBB OLVASD EL A KÖNYVET*.

De az időm nagy részében nem gondoltam Sadie Shaw-ra, és abban bíztam, hogy bárhol is van, és bármit is csinál, ő sem gondol rám. Az még mindig jobb, mintha utálna.

Mivel szerettem volna minél hamarabb elköltözni otthonról, túl korán összeköltöztem a film szakos doktorandusz barátnőmmel, akivel egy posztgraduális bulin találkoztam. Amikor már másfél éve voltunk együtt, és elkezdett olyan dolgokról beszélni, mint „esküvő”, „gyerekek” és „miért nem mondod nekem, hogy szeretsz, Jonah”, rájöttem, hogy hatalmas hibát követtem el, és gyorsan szakítottam vele, mielőtt komolyabb fájdalmat okozhattam volna neki – ezért újra nem volt hol laknom.

1 Vagyis legalább hetente.

Miután megnéztem egy rakás borzasztóan lepukkant és iszonyúan drága lakást,¹ megtaláltam a tökéletes helyet. Nem volt túl messze az egyetemtől, és hatalmas volt: hat hálószoba, három fürdő és egy hatalmas konyha, ahol szinte már láttam magamat főzőcskézni, valamint egy hatalmas kert egy fedett paddal, ahol tökéletesen lehet tanulni a délutáni napsütésben. Ráadásul olcsó is volt, mivel egy csomó másik egyetemi diák, valamint pályakezdő kutatók laktak ott. A pár, akikkel beszéltem (Van szociológiát, Annie filozófiát tanul), elmondták, hogy már heten laknak a ház négy hálószobájában, és a maradék két szobát próbálják most kiadni.

Ha van egy minimális érzéked a történetfejlődéshez, akkor már bizonyára tudod, hová fog kifutni ez az egész, de az én igencsak unalmas, egyszerű, nyugodt életem ritkán követett bármiféle narratív szabályt, úgyhogy képzelheted, mennyire lesokkolt, amikor a beköltözés napján Norton-antológiám súlya alatt vergődve éppen Sadie-be botlottam bele az előszobában. Vörös haja rendezetlen kontyban volt összefogva a feje búbján, kulcscontján izzadság csillogott, és már félig beköltöztette a saját cuccait.

Egyikünk sem akart lemondani a lakásról, arról a nagyszerű konyháról, a hátsó kertről, főleg nem ezen a borzalmas sydney-i ingatlanpiacon.

– Hová mehetnék? Vissza a nőhöz, akinek összetörtem a szívét? – kérdeztem. – Ne légy nevetséges, Shaw!

– Ja, persze, biztos vagyok benne, hogy teljesen összezuhan, miután elvesztett egy ilyen herceget, mint te, Fisher – vágott vissza Sadie. – És mi van a gazdag szüleiddel?

– Akkor már inkább a nővéredhez költözöm.

– Ezzel most mire célzol?

– Csak arra, hogy amikor volt alkalmam találkozni vele, a nővéred azt kiabálta, hogy egy kiváltságos seggfej vagyok, és a szüleim is

1 Valamelyik borzalmas volt, valamelyik drága, de többnyire mindkettő. Nincs még egy olyan lélekölő tevékenység, mint kiadó lakást keresni Sydney-ben.

azok, de még így is szívesebben élnék vele, mint velük. Habár biztos vagyok benne, hogy ő viszont inkább veled költözne össze, szóval mi lenne, ha inkább én maradnék itt?

– Nem.

– Miért nem?

– Hát nem is tudom, talán, mert ő egy harmincéves ügyvéd, aki már nem vágyik arra, hogy a kishúga rajta élősködjön? – mondta, és karba tette a kezét. – Én is szívesen javasolnám, hogy költözz össze a testvéreiddel, de ordít rólad, hogy egyke vagy.

– Húha, Sadie Shaw hiányos információk alapján von le fel-
színes következtetést? Hárman vagyunk testvérek, én vagyok a legfiatalabb. Van egy bátyám és egy nővérem.

– Gratulálok. Akkor költözz össze egyikükkel!

És ez így ment még sokáig. Nagyon sokáig. Az volt a szerencsénk, hogy fényes nappal volt, és a legtöbb lakótársunk még az egyetemen tartózkodott, mert ha meghallottak volna bennünket, biztosan mindkettőnket kiraknak.

Végül eljutottunk az egyetlen olyan megoldásig, amely két ilyen makacs ember számára elfogadható lehet.

– Ez egy nagy ház – mondta Sadie. – Megígéred, hogy nem állsz az utamba?

Megragadtam a kinyújtott kezét.

– De csak ha te sem az enyémbé!

Az évek alatt sokat változott, a stílusa fejlődött, több szeplő borította az arcát, de a kézszorítása még most is ugyanolyan határozott volt.

Elakadt a lélegzetem.

Azt éreztem, hogy legbelül – a lelki egészségem szempont-
jából teljesen egészségtelen módon – valójában arra vágyom,
hogy ne kerüljön engem, inkább keresse a társaságomat. Hogy
újra és újra ő szegje meg ezt a harmadik tűzszünetet, amit
kötöttünk.

– Most már elengedheted a kezemet, Jonah – szólt rám nyersen. – Nem fogsz megfélemlíteni azzal, ha megpróbálsz porrá zúzni a csontjaimat.¹

NEGYEDIK TŰZSZÜNET – DOKTORI DIPLOMAOSZTÓ

Négy évvel ezelőtt

Sadie azért költözött be a közös albérletbe, mert ő is megkezdte a doktori tanulmányait, és közel akart lenni a campushoz. Bár én másfél évvel hamarabb kezdtem hozzá, mint ő, volt egy időszak, amikor részmunkaidőben dolgoztam, aztán egy évig megszakítottam a tanulmányaimat, hogy elvállaljak egy rangos, de időrabló (és lélekölő) kutatási asszisztensi munkát,² úgyhogy Sadie gyorsan utolért.

És ez két dolgot jelentett:

1. Folyamatosan versengtünk egymással: kezdve az egyetemi ösztöndíjaktól az oktatói állásokon és dolgozatjavítási megbízásokon át a kutatási együttműködési lehetőségekig. Tehát tényleg minden területen.

2. És ismét (tényleg elkerülhetetlen volt) ugyanazon a ceremónián vehettük át a diplománkat.

– Fisher, tudom, hogy ezt egyszer már megpróbáltuk, és rettenetesen sikerült – kezdett bele Sadie az öltöző hosszú tükre előtt állva, miközben az önkéntesek rohángáltak körülöttünk és a többi diplomázó körül, gondosan eligazgatva a doktori palástunk selyembélését –, de félre tudnánk tenni az ellentéteket csak mára?

1 Nem emlékszem pontosan, mit mondtam ezután, de valami olyasmit: „Ha megijedtél, az inkább rólad árulkodik, mint rólam, Shaw.” Tehát ez a tüzszünet nagyjából három másodpercig tartott.

2 Szívesen írnék ide egy hosszú magyarázó lábjegyzetet, de ha elmesélném tanulmányi karrieremnek azt a különösen sötét időszakát (egy borzasztó kutatóval és az éppoly borzasztó másik kutatási asszisztenssel dolgoztam együtt), akkor egy igazi horrorregény bontakozna itt ki.

– Úgy érted, hogy le kell mondanom arról a tervemről, hogy amikor bemondják a neved, felállok, és bejelentem: tiltakozom, mint Mr. Briggs a *Jane Eyre*-ben? – válaszoltam. – Jaj, ne!

Sadie a szemét forgatta.

– Nagyra értékelném, ha megakadályoznád az apádat abban, hogy bojkottálja a kitüntetésemet.

Csak viccelődött, de az aggodalma nem volt teljesen alaptalan. Apám egyértelműen kifejezte, hogy egyáltalán nem tartja sokra Sadie kutatási területét, a szórakoztató irodalmat. Emiatt mindig is nyugtalan voltam, ha megjelent Sadie egyetemi előadásain, majdnem annyira, mint amikor a sajátjaimon tett látogatást. Christian Fisher professzor a passzív-agresszív, a terjenegős és a kellemetlen megjegyzések koronázatlan királya volt, ez nem kérdés.

– Ha ez megnyugtat, ma vannak itt mások, akikkel bunkózhatsz majd – reagáltam. – A testvéreim is ideutaztak a ceremóniára. Túl-ságosan is le fogja foglalni, hogy a bátyámat, Eliast gyötörje, amiért még mindig nincs állandó egyetemi munkahelye, és a nővéremet, Fionát, amiért tönkretette az ő tökéletes „három gyerek – három doktori” sorozatát.

Sadie furcsán nézett rám.

– Mi az?

– Tehát te is elismered, hogy apád egy seggfej?

– Persze hogy elismerem, én sem vagyok vak. Sem süket. Emlékszem rá, milyen volt az ő házában felnőni.

– Ennek ellenére sosem szólsz egy rohadt szót sem, amikor támad engem – válaszolja Sadie.

– Mintha szükséged lenne egy páncélos lovagra, aki megvívja helyetted a háborúdat. Még jó, hogy nem szólok egy rohadt szót sem.

Sadie arckifejezését nehezen tudtam értelmezni: felvonta a szemöldökét, és alig észrevehetően megrándult a szája. De nem szólt egy szót sem.

– Egyébként – tettem hozzá – te nagyon is ki tudsz állni magadért, Shaw. Nincs szükség a segítségemre.

Feltettem az avatókalapomat, amitől a szemüvegem szára kényelmetlenül nekinyomódott a fülemnek.

– Na és a nővéred tiltakozni fog, amikor felolvassák a nevemet?

– Chess megígérte, hogy olyan jól viselkedik majd, amennyire csak tud.

– Akkor vagy igen, vagy nem?

– Valahogy úgy – tette fel Sadie is a kalapját.

Aztán, számomra meglepő módon, a vonásai kissé meglágyultak.

– Még jó, hogy a doktori fokozatban nem lehet legyőzni egy mást – jegyezte meg. – Nincs olyan, hogy szuperdoktor, vagy ilyesmi. Nem osztanak a legjobb diáknak járó fődíjat. Ma semmi ilyesmi nincs. Csak ez. – Tekintetünk találkozott a tükörben, amint az ünnepi öltözetünkre mutatott.

– A mai lehet az első nap a karrierünk során, amikor egyikünknek sem kell győznie.

Csak a magad nevében beszélj, akarta mondani bennem egy hang, amely a Fisher család vacsoraasztalánál nőtt fel. *Ne légy olyan önelégült!*

De mostanra már felnőttem.

– Gratulálok, dr. Shaw! – néztem rá.

Sadie rám mosolygott. Nem ez volt az első alkalom, sokszor mosolygott már rám, kajánul, mint aki azt mondja: *Épp most sétáltál bele a csapdámba, te idióta!*

De most először mosolygott rám így: nyíltan, őszintén és melegen.

– Gratulálok, dr. Fisher!

A kalapja bojtja belegabalyodott a hajába. Azon gondolkodtam, vajon mi lenne, ha odanyúlnék, és kibogoznám?

A ceremónia után, amikor már mindannyian átvettük a diplománkat, az ünnepi fogadáson a tekintetem összeakadt a frissen avatott dr. Sadie Shaw-éval.

Rám nézett, és megemelte a poharát. Én is hasonlóképp tettem.
– Jonah, figyelj ide! – dörrent rám apám. – Éppen próbálok neked segíteni kapcsolatokat építeni!

Áthívta a humán tudományok dékánját egy másik sydney-i egyetemről, egy férfit, aki hatalmas befolyással bír a felvételek terén.

Láttam, hogy Sadie arckifejezése megváltozik.

Feltűnt mögötte a nővére, és valamit a fülébe súgott. Sadie válaszolt. Chess rám pillantott, és szemében összetéveszthetetlenül nyers gyűlöletet láttam. *Kiváltságos seggfej*, visszhangzott a fülemben.

Elkaptam a tekintetemet.

Másnap, amikor Sadie-vel összefutottunk a közös albérletünk konyhájában, minden folytatódott úgy, mint azelőtt. Azzal a különbséggel, hogy most már Ms. Shaw és Mr. Fisher helyett dr. Shaw és dr. Fisher háborúzott egymással.

ÖTÖDIK TÚZSZÜNET – ANGOL IOI

Két évvel ezelőtt

Egy jótanács, ha a tudományos pályát fontolgatod: ha szeretnél egy biztos, stabil állást szakmai előrelépéssel és megfelelő fizetéssel, akkor ne ezt válaszd.¹ Abban az évben, amikor Sadie és én diplomáztunk, összesen öt teljes munkaidős, határozatlan időre szóló egyetemi állást hirdettek meg az irodalomtudományi területen az egész országban. A következő évben hármat. Aztán négyet.

Miközben lázasan pályáztunk ezekre a pozíciókra, Sadie-vel keményen dolgoztunk abban a hatalmas, kusza tudósi közösségben, amelyet prekariátusnak neveznek.² Mindketten alkalmi tanári állásokból próbáltuk fenntartani magunkat, az összes szóba jöhető egyetemre jelentkeztünk, és gyakran ugyanazokért a tanórákért

1 De tényleg. Ne!

2 Prekariátus (fn.): bizonytalan megélhetésű akadémikusok alsóbb osztálya; túlképzettek ahhoz, hogy bármi mást csináljanak. (Lásd még: „elsüllyedt költéség”)

versengtünk egymással, majd minden szemeszter végén beadtuk a jelentkezésünket ugyanarra a pozícióra. A diploma megszerzése előtt a PhD-ösztöndíjunk adott egyfajta anyagi biztonságot.¹ Utána viszont tényleg élet-halál kérdésnek számított, hogy megkapunk-e egy-egy alkalmi munkát.

A Kelet-sydney-i Egyetemen a hírnevünk már megelőzött minket, úgyhogy ott csak külön csoportokhoz vettek fel minket. A többi sydney-i egyetemen viszont nem tudtak a régóta tartó háborúról, így történt, hogy a Bass Egyetem véletlenül felvett mindkettőnket, hogy közösen tartsuk a nagy elsőéves irodalomtudományi alapkurzust.

Ez hatalmas lehetőség volt. A megbízott oktatók számára ritkán adatott meg a lehetőség, hogy előadást tartsanak, különösen ennyi diák előtt, de a kurzusvezető valami fontos ösztöndíjat kapott, ezért pár évre minden óráját átadta másnak. Sadie és én három-három szemináriumot kaptunk, az előadásokat pedig fele-fele arányban osztottuk el egymás között.

– Ez túl jó lehetőség ahhoz, hogy tönkretegyük a vitatkozássainkkal – jelentettem ki, ahogy leültünk a közös konyhaasztalhoz, hogy kidolgozzuk a tantervünket. – Megegyezhetünk abban, hogy ezt profin fogjuk csinálni?

– Először is, ne próbálj meg főnökösködni! Másodszor, én mindig profi vagyok. Te vagy az, aki a vitákat kezdeményezi.

– Te is tudod, hogy ez nem igaz.

– Nyugodtan mondogasd csak ezt magadnak, Fisher! Osszuk fel a heteket, enyém a páratlan, tiéd a páros.

– Jól van.

Ez a terv talán még működött is volna, ha nem kellett volna egymás óráin részt vennünk, hogy biztosítani tudjuk az órák folytonosságát.

Sadie-nek nem tetszett, ahogy Aiszhülosz *Leláncolt Prométheuszát* kereteztem a második heti előadásomon, úgyhogy a harmadik heti előadását – amelyen a *Frankenstein* lett volna a téma – azzal kezdte:

1 A PhD-ösztöndíj a minimálbér alatt van, de legalább nem sokkal.

Leláncolt Prométheusz egy új nézőpontból. Ezután a negyedik héten én egy *Frankenstein másképpen*-prezentációval folytattam, és ez így folytatódott hétről hétre, folyamatosan megszegve az ötödik tűzszünetet.

Furcsa módon azonban ez a folyamatos civakodás hihetetlenül magas hallgatói elégedettségi értékeléseket eredményezett. A diákok kegyetlenek tudnak lenni a szemeszter végi kérdőívekben, de mi minden téren elismerő véleményeket kaptunk.

Furcsán hangzik, ha azt mondom, sokkal többet tanultam abból, hogy dr. Shaw és dr. Fisher vitatkozott egymással, mint eddig bármi másból?, írta az egyik diák.

A kedvencem az volt, amikor néztem Sadie-t Jonah előadásai közben, írta egy másik. *Gyakorlatilag majd felrobbant, annyira bele akart kötni a mondandójába. Szinte vártam, hogy mikor szólal meg a bevonulózenéje, mint egy profi pankrátornak.*

A következő két évben, amíg a kurzusvezető kutatói szabadságon volt, ismét minket kértek fel az Angol 101¹ órák megtartására, ami anyagilag nagyon jól jött ebben az átmeneti időszakban. Apám többször is úgy fogalmazott, hogy a Sadie-val folytatott háborúm akadályozhatja a karrierem kibontakozását. „Nem akarhatod, hogy a nevedet bármilyen szinten is összekapcsolják egy ilyen oktatóval” – mondogatta nekem dühösen, de aztán kiderült, hogy még ő sem tudhat mindent.

HATODIK TŰZSZÜNET

Ajelen

Épp befejeztük a harmadik és egyben utolsó évünket, a közös Angol 101 órákat – és ezzel ismét belevetettük magunkat az alkalmi egyetemi munkákért folytatott végtelen küzdelembe –, amikor megkötöttük a hatodik tűzszünetet.

1 Ez volt tehát a tűzszünetünk teljes kudarca.

Október utolsó napja volt, vagyis a harminckettedik születésnapom. Apám felhívott és közölte,¹ hogy anyámmal együtt hétre értem jönnek, és közösen elmegyünk vacsorázni.

– És a hét óra az hét óra, Jonah – közölte élesen. – Nem fér bele, hogy késs.

Egy elég fontos szakszervezeti találkozóm lett volna, de semmi értelmé nem volt vitába szállni azzal a férfival, aki megtanított vitatkozni.

– Jól van, apa.

Háromnegyed hétkor már készen várokztam a nappaliban, és a mandzsettámat igazgattam, amikor Sadie hazaért.

– Te meg hová indulsz? – pillantott rám, miközben felakasztotta a kulcsát az S betűvel megjelölt akasztóra az ajtó mellett. – Úgy nézel ki, mint aki most ütött le néhány parasztot, hogy beférjen az utolsó mentőcsónakba a *Titanicon*.

– Tudsz te jobbat is. Túl könnyű célpont. Mi volt a megbeszélésen?

– Ha vennéd a fáradságot, és te is eljönnél, ahelyett hogy kiöltözve szegényeket versz, te is tudnád.

– Shaw!

– Bekövetkezett, amitől tartottunk – mondta könnyedén, de az arcán feszültség tükröződött. – Még több pénzügyi megszorítás. Az alkalmi dolgozóktól vonják meg elsőként a pénzt. Várhatóan egy csodálatos munka nélküli időszak elé nézünk mindannyian, amivel a szakszervezet nem fog tudni mit kezdeni. De mi olyan fontos, ami miatt nem tudtál eljönni, hogy személyesen is halld a jó hírt? – mutatott az öltönyömrre. – Randid lesz?

– Haha. Születésnap vacsora a szüleimmel.

Sadie a szemét forgatta. Vagy azért, mert nem vettem részt a szakszervezeti gyűlésen, vagy mert szóba került apám, vagy a kettő miatt egyszerre.

1 Apám sosem kérdez, mindig csak közöl.

– Boldog születésnapot!

Mielőtt felfogtam, hogy az arckifejezése mögött volt némi kedvesség is, már el is tűnt.

És legyünk őszinték, ez azért nem volt olyan kedves. Egy „boldog születésnapot” kijelentéshez nem kell túl sok erőfeszítés. Ez csak úgy jön magától, egy automatikus gesztus. Annyira általános mondat, hogy tulajdonképpen már nem is jelent semmit.

Ennek ellenére ez volt a legkedvesebb dolog, amit aznap este mondtak nekem.

– Jonah?

A konyhaasztalnál ültem összeroskadva, és a hang irányába fordultam. Nem volt rajtam a szemüvegem, úgyhogy csak homályosan tudtam kivenni az ajtóban álló Sadie körvonalaait. A folyosó fénye hátulról világította meg, pizsamát¹ viselt, haját a feje tetején kontyba fogta, ami bal oldalra billent, kezében pedig azt a nevetségesen nagy bögréjét tartotta, amin a következő C. S. Lewis-idézet állt: *Soha nem lehet elég nagy egy csésze tea, vagy elég hosszú egy könyv, hogy nekem megfeleljen.*

– Ne is foglalkozz velem! – hajtottam vissza a homlokomat az összekulcsolt karomra.

Hallottam a lépteit, amint végigsiet a konyhán. Vizet engedett, majd egy kattanás jelezte, hogy bekapcsolja a vízforralót, majd zizegés, amikor megtalálta a teafiltert.

– Tudod, hogy van saját szobád, ugye?

Halkan felmordultam.

– Kivéve, ha annyira le vagy égve, hogy kiadtad. Ha így van, azt a többieknek jóvá kell hagyniuk.

A vízforraló bugyborékolni kezdett.

– És ha annyira le vagy égve, a szüleid biztosan...

1 Még szemüveg nélkül is meg tudtam állapítani, hogy ez a szett sokszor van rajta: egy hosszú, csíkos nadrág és egy sötétkék felső, ami úgy tapadt a kulcsontjára... Mindegy.

– Állj le!

A hangom élesen csengett, már-már támadóan szóltam hozzá, de amikor felpillantottam, láttam, hogy Sadie csak felvonta a szemöldökét.

– Ilyen jól sikerült a születésnap vacsora?

Ismét lehajtottam a fejem.

Lágy, csobogó hang jelezte, hogy épp a bögrébe önti a vizet, majd egy tompa koppanás, amikor lerakta a bögrét az asztalra.

– Jól vagy?

Ismét felnéztem.

Sadie ott állt előttem, egyik kezével a szék támlájába kapaszkodva. A halvány fényben úgy nézett ki, mint aki egy fekete-fehér filmből lépett ki, világos bőréhez képest a haja, a szeme és a ruhája sötét volt, a rossz látásom pedig csak fokozta ezt az érzetet.

– Nem.

– Kérsz egy csésze teát? Van abból az undorító gyömbéresből, amit szeretsz.

– Nem, köszí.

Megtorpant.

– Szeretnél beszélni róla?

Azt kellett volna válaszolnom, hogy nem. Tizenöt éven át gondosan ügyeltem rá, hogy sohase mutakozzak gyengének ez előtt a nő előtt. Abban a pillanatban viszont teljesen védtelen voltam. Olyan voltam, mint egy tátongó, fájdalmas nyílt seb.

– A családom gáz – válaszoltam. – És én is gáz vagyok.

Pislogva nézett rám.

– Nyugodtan mondhatod, hogy *én megmondtam* – tettem hozzá keserűen.

De nem mondta.

Helyette leült velem szemben.

– Tudom, hogy életem nagy részét annak szenteltem, hogy rohadék legyek veled, de még te sem gondolhatod, hogy ennyire gonosz vagyok.

– Itt nem arról van szó, hogy valaki gonosz vagy nem gonosz. Hanem arról, hogy igaza van, vagy sem. És ebben az esetben az „én megmondtam” kijelentéssel teljesen igazad lenne.

– Jonah, mi történt?

Felsóhajtottam, majd felvettem a szemüvegemet.

– A nővéremről van szó.

– Arról, aki magára haragította az apádat azzal, hogy nem szerzett doktorit?

Csak bámultam. Hogyhogy emlékezett erre?

– Odafigyelek, amikor beszélsz – mondta. – Különben hogyan tudnám mindig megcáfolni az érveidet?

Te jó ég! Ennek a lánynak az agya egy hatalmas csapda.

– Igen, Fionának hívják.

Felálltam, mert hirtelen túl bensőségesnek tűnt ilyen közel ülni hozzá.

– Ma este az étteremben az apám tíz percen keresztül veszekedett a sommelier-vel a borról, amit rendelni akart. – Kivettem a szekrényből a gyömbéres teafilteremet, megtöltöttem a vízforralót, és bekapcsoltam. – Aztán újabb öt percig vitatkozott anyámmal, hogy miért akart à la carte rendelni, és miért nem a kóstolómenüt választottuk. Amint a pincér kitöltötte a bort, csak úgy mellékesen megjegyezte, hogy Fionát elhagyta a seggfej férje, Matt, a titkos másik családjáért, és nem hajlandó gyerektartást fizetni.

És ezt a lehető legudvariasabban, legvisszafogottabban és legkedvesebben adtam elő. *Remélem, a munkaerőpiacon mostanában jobban összejönnek majd a dolgaik, Jonah*, jegyezte meg apám, miközben a bort lögyölte a poharában, megkóstolta, majd grimaszolt egyet, de végül elismerően bólintott a pincérnek. *Most, hogy Fiona tönkretette az életét és pénzért könyörög, nem tudunk veled is foglalkozni, ha elbuksz.*

Ezt hogy érted?, kérdeztem, és hirtelen kiszáradt a szám. *Mi történt Fionával?*

– Jaj, Jonah! – mondta Sadie.

– Fiona még csak nem is sejtette – folytattam, miközben a víz lassan forrni kezdett. – Fel sem tűnt neki, hogy bármi baj lenne. Matt egyik nap csak leültette, és közölte vele: „Meglepetés, a befektetési bank, ahol dolgozom, igazából nem is küld minden héten Melbourne-be, hanem van ott egy másik életem, egy másik feleségem és másik gyerekeim, akiket jobban szeretek, mint téged. Viszlát!”

Nem is értem, hogy nem jött rá, mondta apám, miután már tizenkettedszerre szakította félbe anyámat, aki megpróbálta kissé kevésbé nyersen elmondani nekem a történetet. *Tudom, hogy Fiona sosem volt a legélesebb kés a fiókban, de ezt azért nem olyan nehéz észrevenni.*

– Micsoda igazi rohadék – jegyezte meg Sadie.

Keserűen felnevettem, de lehet, hogy inkább hangzott nyögésnek. Közben felforrt a víz.

– Köszönöm, te vagy az első ember, aki normálisan reagál a helyzetre.

– Hogyan máshogy lehetne erre reagálni? – Felállt, kivette remegő kezemből a vízforralót, és beleöntötte a vizet a bögrémbe.

– Szegény nővéred. Jól van?

– Nem tudom.

– Hogyan? Nem tudod?

– Nem beszéltem vele. – Elvettem tőle a bögrét, és visszatettem a konyhaasztalra, majd gyakorlatilag visszazuhantam a székre. – Így tudtam meg, mi történt. Apámtól, aki tett egy futólagos megjegyzést a pénzről. Fiona nekem egy szót sem szólt az egészről.

Még soha nem láttam ilyet, hogy Sadie Shaw keresi a szavakat. Eddig bármit mondtam neki – vagy bárki bármit mondott neki –, mindig volt rá válasza. De úgy tűnik, hogy ezt még az ő briliáns agya sem tudta feldolgozni.

– Próbáltam felhívni, amikor hazaértem, de nem vette fel – folytattam. – Azt hiszem, ez nem meglepő. Három gyereke van, akik eléggé lefoglalják őt. Valószínűleg már összeesett a kimerültségtől.

Legalábbis ezzel nyugtattam magam. Mi van, ha Fiona csak bámulta a nevemet a telefon kijelzőjén, attól tartva, hogy beolvasok neki? Hogy azt mondom majd, megérdemelte, ami történt?

– És mi a helyzet a bátyáddal? – ült vissza a velem szemben lévő székre. – Neki elmonda?

– Még őt sem tudtam elérni, Németországban van egy ösztöndíjjal. De nem hiszem.

Legalább Elias szólt volna nekem, ha tud erről. Vagy nem?

Sadie hosszan kifújta a levegőt.

– Ha bármi hasonló történne velem, olyan gyorsan szaladnék Chesshez, hogy csak úgy porzana alattam a föld. Vajon miért nem beszélt neked róla?

– Azért, Shaw, mert nekem teljesen elbaszott családom van.

A szakállamat simogattam, és közben abban reménykedtem, elég sötét van a helyiségben és elég sokat takar a szemüvegem ahhoz, hogy ne vegye észre a könnyeket a szemem sarkában.

– Elias, Fiona és én nem olyanok vagyunk egymásnak, mint te és a nővéred. Mi nem... Nem szoktunk... Tudod, néha annyira irigy vagyok rád!

Sadie felvonta a szemöldökét.

– Tudom, tudom. Most olyan lehetek kívülről, mint egy szálmás kis gazdag gyerek. Basszus, az is vagyok. De... emlékszel az első diplomaosztónkra? Amikor a nővéred összeveszett apámmal?

– Persze hogy emlékszem. Annyira kellemetlenül éreztem magam, hogy azt hittem, soha többet nem fogok tudni a szemedbe nézni.

Ő érezte magát kellemetlenül? Ez az információ váratlanul ért, és amilyen állapotban épp voltam, esélyem sem lehetett rá, hogy ezt feldolgozzam.

– Na, akkor féltékeny voltam – ismertem be. – Mert minket a testvéreimmel arra neveltek, hogy egymással harcoljunk, ne egymásért. Nincs egy ember a világon, aki úgy kiállna mellettem, ahogy Chess állt ki melletted.

Erősebben szorítottam a bögrémet.

– A legelső dolog, amit megtanultam az életben, hogy hogyan kell vitázni – folytattam. – Apám ezt mindhármunkba beleverte. Esténként azt játszottuk a vacsoraasztalnál, hogy ha egyikünk bármiről véleményt mondott, rá kellett mutatnia a másikra, és azt mondani: „ördög ügyvédje!” És addig nem mehettünk el az asztaltól, amíg véget nem ért a vita. Ez volt a mi családi sportunk.

Nagyot kortyoltam a teámból, de ez sem használt a torkomban növekvő gombóc ellen.

– Fiona volt az egyetlen, aki néha ellenállt. Volt, hogy amikor apám rámutatott, egyszerűen csak nemet mondott, és elszélt. És néha megpróbált engem is megvédeni. Három évvel idősebb nálam, és...

Automatikusan nyeltem egyet. Csak hétéves voltam, amikor apám elvette a plüssmackómat, és közölte, csak akkor kapom vissza, ha elég meggyőzően érvelek amellett, hogy miért van szükségem rá. Teljesen kétségbeestem, de ő hajthatatlan volt, és azt felelte: *A könyvekből nem lesz tételmondat, Jonah.*

Aztán két nappal később Fiona megjelent a szobámban az éjszaka közepén. *Tessék, visszaoptam neked*, suttogta, és odaadta a macimat. *De jobban rejtsd el, mint apa, jó?*

– Megpróbált engem is megvédeni – ismételt meg. – De amikor neki lett volna szüksége rám, én elfordultam tőle.

– Miért? – kérdezte Sadie. – Mit csináltál?

– Fogalmazunk úgy, hogy nagyon-nagyon nem voltam támogató vele szemben, amikor úgy döntött, férjhez megy.

Még most is élénken él bennem, milyen volt, amikor Fiona bejelentette, otthagya az egyetemet, Taszániába költözik, és hozzámegy egy idősebb férfihoz. Anyám, aki általában csendes és alázkodó volt, csak úgy őrjöngött, és ostobának, meggondolatlanak nevezte a döntését. Apám egyetértett vele, és azt mondta, hogy ezzel a buta döntéssel sokkal nagyobb csalódást okozott, mintha megbukott volna. Elias csak a fejét rázta, és azt mondta: *Ne már, Fiona, ne légy hülye!*

Aztán a nővérem rám nézett.

Borzasztó döntést hozott. Tizennyolc éves voltam akkor, és teljesen elvarázsolt az egyetemi élet. Biztos voltam benne, hogy butaságot csinál, de előttem már hárman közölték ezt velem, nem volt szükség rá, hogy még egy embertől meghallgassam.

Ennek ellenére ahelyett, hogy támogattam volna, felszegett állal a szemébe néztem, és azt kérdeztem: *Meg tudnád magyarázni, miért nem ez a világ valaha volt legrosszabb döntése?*

Fiona egy hosszú pillanatig még a szemembe nézett, majd sarkon fordult, és kísértelt a házból.

Nem mintha rosszban lettünk volna az azóta eltelt tizennégy évben. Az esküvőjén én voltam az egyik násznagya. A gyerekeinek mindig küldtem ajándékot, amikor születésnapjuk volt, és néha beszéltem velük Zoomon keresztül. Jó néhány egészen elviselhető karácsonyt töltöttünk együtt. Szeretem a nővéremet.

De valami aznap elromlott kettőnk közt, amit azóta sem nem tudunk helyrehozni.

– Pedig úgy tűnik, igazad volt – jegyezte meg Sadie. – Tekintve, hogyan alakult a házassága.

– De most nem az a lényeg, hogy kinek volt igaza.

Sadie meglepetten pislogott. Nem hibáztatom érte. Én sem számítottam rá, hogy egyszer ez a mondat el fogja hagyni a számát.

– Nem csoda, hogy nem szólt nekem arról, hogy Matt elhagyta – fűztem hozzá gépiesen. – Valószínűleg nem gondolta, hogy lenne bármi értelme. Arra számított, hogy csak kinevetném, és az arcába dörgölném, hogy én megmondtam, amitől csak még rosszabbul érezte volna magát.

Levettem a szemüvegemet, és megtöröltem a szememet.

– És ha belegondolok, hogy teljesen egyedül van Hobartban – mondtam elhaló hangon –, magányos és elszigetelt, és közben arra gondol, hogy amit a családja a házasságáról mondott, az beigazolódni látszik. És a hülye apámnál kell könyörögnie pénzért, hogy gondoskodhasson a gyerekeiről.

Le kellett volna állnom. Akkorára nőtt a gombóc a torkomban, hogy a hányinger kerülgetett. A szememet marták a könnyek, amiket próbáltam visszanyelni. Közel álltam hozzá, hogy teljesen szétessek.

És éppen Sadie Shaw előtt, aki élete legszebb éveit tette fel arra, hogy tönkretegyen engem.

Aki most csak hátradőlt a székében, végigmért a tekintetével, és a lehető legszárazabb hangján közölte:

– Szóval, ha jól értem, nem ez volt életed legjobb születésnapja.

Olyan hirtelen tört ki belőlem a nevetés, hogy még engem is meglepett, mintha csak áthatolt volna a tudatomon, és kiszakadt volna a testemből.

– Tudod, most, hogy belegondolok, szerintem egyik szülőm sem kívánt boldog... Mit csinálsz?

Sadie ismét felállt, majd lábujjhegyen egyensúlyozva próbált lenni egy bögrét egy kissé túl magasan lévő konyhaszekrényből, majd eltűnt a kamrában.

– Senki nem érdemli meg, hogy ilyen rossz születésnapja legyen, még te sem, Fisher.

Amikor újra előkerült, liszt, kakaó és cukor volt a kezében. A liszteszacskó nem volt jól bezárva, ezért a fehér por rászóródott a pizsamájára.

– A hűtőben lévő tojás a tiéd, ugye? Elhasználhatok egyet?

– Mire?

Ezt igennek vette.

– Gyerekkorunkban Chess mindig ilyet készített nekem, ha rossz napom volt. Ez az étel az „olcsó boldogság” szimbóluma. Valószínűleg nem fog megfelelni a te elvárásaidnak, de legalább egy kis boldogságot megérdemelsz a születésnapodon.

Sadie a bögrébe öntötte a hozzávalókat, határozott mozdulatokkal összekeverte, majd berakta a mikróba. Nyilvánvalóan nem találta el az arányokat, de nem tettem szót.

– Ez igazán nem szükséges – hagyta el helyette a számát.

– Fogd be, Jonah! Egy pillanatra hadd legyek veled jó fej!

- Sosem vagy velem jó fej.
- Ma van a születnapod. Van erről egy záradék a szerződésben.
- Tényleg?
- Igen, és arról is, ahogy bármikor szidhatjuk együtt az apádat.

Erre bármikor nyitott vagyok, amikor csak szeretnéd.

Egy pillanatra rám villantotta gyönyörű mosolyát, majd megszólalt a mikro.

– Nem vagyok benne biztos, hogy teljesen elkészült, de jó lesz – nézegette a bögrét gyanakvoan. – Én egyébként is jobban szeretem, ha egy kicsit nyers marad belül. Akkor lágyabb a közepe.

Lerakta elé a bögrét és egy kanalat. Egy csokoládés bögrés süteményt készített nekem, ami aszimmetrikusan domborodott ki az edény tetején, kissé balra dőlve, mint a kontya.

Ismét megnőtt a gombóc a torkomban. Eddigi életemben csupán egy ember tett értem hasonlót, Fiona.

– Gyerünk, egyél! – biztatott Sadie, és olyan lazán ült vissza velem szemben, mintha nem én ülnék ott, hanem bármelyik másik lakótársunk. – Ha most arra vársz, hogy eléneklek neked a *Happy Birthday*, akkor egy ideig még itt leszünk.

– Nem baj – böktem ki. – Hallottalak énekelni a zuhany alatt, határozottan nem szeretnék belőle privát bemutatót kapni.

– Nincs is olyan szerencséd.

Ettem egy falatot a süteményből. Igazam volt az arányokkal kapcsolatban. Túl sok volt a kakaó, túl kevés a cukor, és hihetetlenül keserű íze volt.

– Nagyon finom, köszönöm!

Sadie egy ideig még szemezett velem, majd felém nyújtotta a kezét. Nem azért nyúlt, hogy kezet fogjunk, ahogy a legtöbb tűzszünetünk alkalmával, hanem rátette a kezét az enyémre, meleg tenyerét az ujjaimon éreztem.

– Tűzszünet? – kérdezte.

Megfordítottam a kézfejemet, hogy a tenyerünk összeérjen, ujjaim lazán összefonódtak az övéivel.

– Tűzszünet – válaszoltam. – Köszönöm, Sadie! A mai este... Köszönöm, hogy meghallgattál.

– Nagyon szívesen.

Gyengéden megszorította a kezemet, amitől úgy éreztem, mint ha az ujjai a szívembe kulcsolódnának.

– Tudom, hogy a közös múltunkat tekintve én vagyok az utolsó, akitől segítséget kérnél, de ha bármit tehetek, hogy segítsek a nővérednek... Nos, a nővérek a gyenge pontjaim.

– Köszönöm.

Ismét megszorította az ujjaimat, és hirtelen megrémültem, hogy mindjárt elengedi.

– Nem akarok többé harcolni, Sadie. Tudom, hogy az egyetem mindig egymás ellen fordít minket, hogy mi is mindig egymás ellen fordulunk, de én nem akarom már ezt folytatni.

Hosszú másodpercekig hallgatott.

– Olyan régóta harcolok veled, hogy már nem is tudom, hogyan kell abbahagyni – ismerte el. – De ha szeretnéd, megpróbálom.

És így kötöttük meg a hatodik tűzszünetet, amiről azt gondoltam, ez lesz az utolsó. A végső egyezés dr. Sadie Shaw és dr. Jonah Fisher között. A szerződés, amit soha nem fogunk megszegni, érett lezárása az éretlen rivalizálásunknak, és kísérelt egy új kezdetre, ami egy nap talán barátsággá alakulhat. Fehér zászlók lobogtak. A fegyverletétel megtörtént.

Másnap pedig meghírdették az állást.